

den rigtige Forstaaelse; men jeg ser heller ikke, at en saadan Forstaaelse kan lægges ind deri. Der siges, at i Genhold til dette Forslag vil Finansministeren kunne indskrænke Friheden for Skibsafgiften til en eller anden bestemt Rute, Forbindelsesvei, f. Ex., som der blev nævnt, mellem Frederikshavn og Østeborg. Saaledes har jeg ikke opfattet Lovforslaget. Naar det nemlig hedder i Forslaget, „forfaavidt Farten paa og fra disse Steder vil være at behandle som indenrigsk, saavel som paa hvilke Dele af de fremmede Ryster ovenstaaende Bestemmelser skulle finde Anvendelse, bestemmes af Kongen“ med den Ændring, som det principale Forslag nu gjør deri, fortaar jeg ikke dette saaledes, at, naar dette Forslag bliver til Lov, skulde man kunne tage enkelte Dele af den danske Ryststrækning og enkelte danske Havne og privilegere dem særlig overfor andre. Jeg har forstaaet det saaledes, at det skulde være overladt til Finansministeren at træffe en Overenskomst med de fremmede Regjeringer, saaledes som udtalt i Betænkningen, og saa lade Lovens Bestemmelser Krafttræden være afhængig af en saadan Overenskomst, men at der i saa Fald ikke kunde blive Spørgsmaal for Finansministeren om at udelukke nogen Del af det danske Territorium fra disse Bestemmelser, medens der i Genhold til Slutningen af Paragrafen vilde kunne blive Spørgsmaal om at indskrænke Friheden for Skibsafgift til enkelte Steder af den fremmede Ryst. Det maa naturligvis være af mindre Vægt for os, hvorvidt disse Bestemmelser skulle finde Anvendelse paa hele det paagjældende Lands Ryststrækning eller paa en mindre Del deraf, men derimod af særlig Betydning for os, at der hverken ved Lov eller administrativ Bemyndigelse aabnes Afgang til, at enkelte Dele af danske Ryststrækninger privilegeres fremfor andre. Jeg vil paa ingen Maade kunne lægge dette i den høitærede Finansministers Haand, ingenlunde paa Grund af en særlig Mistillid overfor dette Forhold — det høie Thing er jo enigt om at holde det politiske Lids- eller Mistillidsforhold udenfor en Sag som denne —, men overfor en hvilken som helst Finansbestyrelse vil jeg ikke kunne se mig istand til at tillægge den en saadan Myndighed, at den skulde være istand til af det ene eller andet Hensyn at privilegere en dansk Havn fremfor en anden. Jeg maa gjentagende gjøre opmærksom paa, at jeg ser ikke, hvorledes en saadan Forstaaelse skal lægges ind i Lovforslaget og det dertil knyttede principale Ændringsforslag; men saaledes som jeg opfatter det, er det kun at forstaa paa den Maade, at fra det Tidspunkt, da Finansministeren ved Forhandling med fremmede Regjeringer bliver enig om Betingelserne for disse Bestemmelser Krafttræden, skulle de træde i Kraft for hele det danske Omraade og for en større eller mindre Del af det fremmede Land. Under den Form har jeg kunnet anse ogsaa det

principale Forslag for et Fremskridt, idet man derved vilde komme bort fra den særegne Begunstigelse, som findes i nærværende Lovforslag, thi saaledes som Lovforslagets § 3 foreligger, er man inde paa den Vej, at give visse Ryststrækninger et Fortrin fremfor andre, men det vil jeg ikke kunne være med til, thi det anser jeg for en uheldig Vej. Forfaavidt altsaa denne Forstaaelse af Ændringsforslaget er rigtig, som jeg har hørt komme frem fra den ærede Ministers Side saavel som fra den ærede Drøfters, vil jeg ikke være istand til at kunne give det paagjældende Ændringsforslag min Stemme. Det er i det Hele et temmelig abnormt Forslag. Den ærede Minister har jo ganske vist Ret i, at det er en noget besynderlig Vej at komme ind paa at lægge den Bemyndigelse i en Ministers Haand efter sit Skjøn at raade over en saa stor Del af Statsindtægternes Opgivelse eller Bedbiven. Men som sagt, naar det ikke havde været indskrænket til den Opfattelse, som jeg lægger deri, skulde jeg efter Omstændighederne heller ikke have undslaaet mig for at stemme derfor, da jeg dog ser, det saa vil være et Fremskridt. Dersom altsaa det principale Forslag ikke bliver vedtaget, og vi staa ligeoverfor Lovforslaget, saaledes som det er forelagt med de subsidiære Ændringer, kan jeg ikke se rettere, end at ingen af Delene, hverken Lovforslaget eller de subsidiære Ændringsforslag, er heldig. Det bliver nemlig et villaarligt Skjøn, paa hvilke Punkter man vil standse med den Begunstigelse, som Lovforslaget tillægger. Naar Nogen ønsker at give Fredericia og Kolding Del deri — og det er jo naturligt, at de nærmest Interesserede ønske det, hvorledes vil man da kunne udelukke Veile. Det er nu med Hensyn til Lillebelt, og ser jeg paa Byerne omkring Øresund, hvorledes vil man da, naar man medtager Prestø og Faxe, kunne udelukke Stege. Jeg har ikke tilladt mig at stille Ændringsforslag i den Henseende, fordi jeg ikke vil ind paa denne hele Betragtning, men det vil være overmaade naturligt, om Enhver vilde stille Forslag med Hensyn til de Byer, som han nærmest repræsenterer. Det forekommer mig aabenbart at være en høit uheldig Vej at danne saadanne med Hensyn til Skibsafgiften privilegerede Havne. Jeg ser ikke rettere, end at det saa langt hellere maa tilraades at udstemme hele § 3 og kun lade Lovforslaget indeholde Fritagelse for den indenrigske Skibsafgift. Jeg vil sige, at jeg sætter ikke nogen særlig stor Pris paa en Reform som denne, thi saa opnaas der kun meget lidt. Det er kun en Frihed for en Afgift, der ialt beløber sig til 70,000 Kr., og det er saa lidt, fordelt paa den hele Skibsfart, at nogen stor Betydning kan denne Reform i og for sig ikke tillægges, og paa den anden Side frygter jeg noget for, at, ere vi komne til at give et lille Stykke Reform med Hensyn til Skibsafgiften, er Udsigten til at gaa videre paa den Vej i høi